

[Justitsministeren]

at de kurser og den omskoling, der har været gennemført, har været på et højt niveau. Det kommer også til udtryk ved, kan man vel sige, at jeg har i hvert fald i de drøftelser og kontakter, jeg har haft med organisationernes repræsentanter, kun oplevet tilfredshed for så vidt angår den måde, hvorpå kriminalforsorgen har tacklet hele det nye uddannelsessystem.

Hr. Torben Lund var i sit indlæg for så vidt angår kriminalforsorgen inde på, om man nu også med de besparelser, der er gennemført, kan leve op til sine forpligtelser. Hvis man siger det måske lidt firkantet, kan man sige, at vi har jo ikke nogen ventetider for så vidt angår de lukkede fængsler; ventetiden er absolut acceptabel for så vidt angår hæftestrafene, men når vi taler om 5½ måned i de åbne institutioner, er det klart, at det kan man tage en drøftelse om. Det vil jeg godt vende tilbage til lidt senere.

Både hr. Torben Lund og fru Ebba Strange var inde på spørgsmålet om samfundstjeneste og om, hvornår der kommer et lovforslag. Jeg kan sige, at det oprindeligt var min hensigt allerede i denne folketingssamling at have fremsat et lovforslag med henblik på vedtagelse, men da vi har haft en relativ kort samling og regeringen har bestræbt sig på at begrænse antallet af lovforslag, i hvert fald i hele den første del af samlingen, er det min hensigt at fremsætte et lovforslag, så snart vi starter til efteråret, og det vil altså sige i oktober måned.

Fru Dorte Bennedsen – der igen havde ordet som ordfører eller som ordfører for forespørgerne, eller hvad det nu måtte være, men i hvert fald på Socialdemokratiets vegne – fandt det noget beskæmmende, at der ikke var taget tilstrækkelige initiativer, at vi tænkte for meget på penge og for lidt på retspolitik. Det var vel det, der var synspunktet.

Det mener jeg bestemt ikke at der er belæg for at hævde. Vi har så sent som i sidste folketingssamling, hvor jeg selv havde ansvar, drøftet i Folketinget og vedtaget en række lovforslag, der alle sigter på større effektivisering, hurtigere behandling af en række sager ved domstolene, og jeg har jo her netop givet Folketinget oplysning om det arbejde, som nu går i gang omkring domstolene. Så det er bestemt ud fra en retspolitisk synsvinkel, at vi hele tiden søger de bedst mulige resultater.

Når fru Dorte Bennedsen siger, at ressourcerne ikke har fulgt med domstolenes øgede ar-

bejde, må jeg igen minde om de tal, som jeg var fremme med i mit første indlæg, og som ikke siger alt – det erkender jeg fuldt ud – men som dog alligevel er tankevækkende, når vi ser, at der for landsretternes vedkommende, de civile førsteinstanssager, har været tale om et fald for Østre Landsret på 50 pct. og for Vestre Landsret på 41 pct. Det svarer for Østre Landsrets vedkommende til et fald på ca. 500 sager. Det synes jeg er væsentligt at holde fast i på samme tidspunkt, hvor antallet af dommere har været uændret, og hvor vi også har søgt at tilgodese og skaffe kompensation i det omfang, hvor f.eks. regering og Folketing måtte ønske at disponere over dommere, f.eks. i forbindelse med diverse kommissionsdomstole og undersøgelsesretter, som der jo er nogle stykker af. Det synes jeg skal siges.

Når vi ser på et område som arrestantsagerne, typisk for varetægtsfængslede, synes jeg heller ikke, at berammelsestiderne her giver anledning til den store bekymring. Ser vi på den gennemsnitlige berammelsestid for arrestantsager af indtil en halv dags varighed, viser en opgørelse pr. 1. marts i år, altså en ganske nylig undersøgelse, 9,8 dage. De 5 længste berammelsestider – det har vi undersøgt – var henholdsvis 30, 30, 21, 21 og 21 dage, og de 5 korteste var 1, 1, 1, 2 og 2 dage. Og tager vi så dem, der varer lidt længere, altså den gennemsnitlige berammelsestid for arrestantsager over en halv dags varighed, var det pr. 1. marts i år 15,7 dage, hvor de 5 længste berammelsestider var 45 og så 40, 30, 30 og 30 dage og de korteste 1, 3, 3, 4 og 5. De tilsvarende tal var for et år siden 10,2 og 15,8 dage i gennemsnit.

Og så synes jeg da, man kan hæfte sig ved, at der kom en betænkning i 1982, der var afgivet af et udvalg under Den Danske Dommerforening, hvor man anførte en skønnet acceptabel berammelsestid inden for de forskellige sagskategorier, og hvor man for arrestantsager af indtil en halv dags varighed sagde 7 dage og af over en halv dags varighed 14 dage. Det vil altså sige, at de gennemsnitlige berammelsestider, vi har nu, er tæt på det, man i betænkningen skønner som acceptable.

For kriminalforsorgens vedkommende, fængslerne, er antallet af fængselsdømte, der venter på at komme ind og afsone deres straf, normalt på 1.600, hvilket også – det skal man jo også tage med – har forbindelse med de tilsigel-